

8-05-2016     Antonius van Padua

+ Welkom op deze zevende zondag van Pasen in deze kerk waar wij ons geloof uitdrukken in de viering van de eucharistie. Er zijn vele uitdrukkingen van ons geloof. Wat wij hier op zondagmorgen doen, is er een van. Het schoonmaken van de kerk is weer een andere uitdrukking. Of het inzamelen van ingrediënten voor de voedselbank, of de deelname aan het leerhuis, of het bezoeken van een inloopavond. Geloven heeft vele gezichten: het plechtige gezicht van een bisschopswijding, het actieve gezicht van een rommelmarkt, het artistieke gezicht van zang en orgel, het financiële gezicht van de collectanten, het ingetogen gezicht van mensen in gebed. Welk uiterlijk kenmerk, welk gezicht van geloven ook aan de orde is, als het goed is, wordt het gevoed door de binnenkant ervan. Van die binnenkant vangen we een glimp op in de lezingen van vandaag. Wat wij daar horen, speelt zich af in uiterste situatie. Uit de Handelingen van de Apostelen lezen wij over Stephanus die zijn laatste woorden uitspreekt voor hij gedood wordt. Uit het evangelie van Johannes lezen wij uit het afscheidsgebed van Jezus.

*Kyrie            Gloria*

*Gebed*

God van liefde, kom ons tegemoet en hoor ons bidden. Behoed de binnenkant van ons bestaan, opdat wij niet verzanden, maar sterk blijven in de verbinding met u en met elkaar.

*Hand 7:55-60            Jo 17: 20-26*

*Overweging*

Jezus en Stefanus. Wij horen hoe zij getuigen van hun geloof, staande op de drempel van een gewelddadige dood. Stefanus gaat gestenigd worden en hij spreekt zijn laatste gebed uit en zijn laatste wens. Jezus zal gekruisigd worden en wij mogen getuigen zijn van zijn laatste gebed en zijn laatste wens. Jezus en Stefanus staan voor de dood. Er is geen ruimte meer voor praatjes. Elk woord, heel hun levensvisie, staat op scherp. Datgene waarvoor ze staan, dat wat voor hen het meest van waarde is, drukken ze uit in een gebed en in een testament. Daarin vatten ze hun leven samen. Bidden en een testament maken horen tot de meest persoonlijke en intieme handelingen. Ze geven uiting aan datgene wat iemand ten diepste beweegt.

Terwijl zij Stefanus stenigden bidt hij: 'Heer Jezus, ontvang mijn geest.' 'Ontvang mij': dat is de laatste en absolute overgave. Hoe eenzaam hij in een laatste marteling ook mag zijn, hij blijft verbonden met hem voor wie hij zijn leven geeft. Dat is ook het gebed van Jezus aan het kruis. Hij draagt zijn leven over aan Degen uit wie het voortkomt. Hij geeft zijn leven terug aan zijn bron 'in uw handen beveel ik mijn geest'.

Wij hebben het op deze zonnige zondagmorgen over de laatste woorden van Jezus, uitgangspunt en centrum van het christelijk geloof, en van Stefanus, patroon van onze parochie. Bij de voorbereiding van deze overweging merkte ik dat bij eerste lezing van deze teksten de woorden heel gewoon klonken als een onderdeel van Bijbelteksten waarmee ik wel een beetje vertrouwd ben. Neem een zin uit het afscheidsgedeb van Jezus: 'Ik heb hun de heerlijkheid gegeven die Gij mij geschonken hebt, opdat zij een zijn, zoals wij een zijn'. De lading ervan drong pas enigszins door bij de tweede en de derde keer lezen. Ik werd me ervan bewust dat je naar zulk een gebed alleen maar eerbiedig kunt luisteren. Er iets over zeggen, doet de werkelijkheid ervan al gauw geweld aan. Wie het opnieuw tot zich laat doordringen ('ik in U, Gij in mij') merkt dat het niet gaat om een formule, maar om levende woorden die een intieme en persoonlijke relatie tot God en tot het leven uitdrukken. In het besef hierover te gaan preken, kwam een uitspraak bij me op die ik ooit hoorde: 'een preek maak je niet op je achterwerk, maar op je knieën'. Inderdaad, zeker in het afscheidsgedeb van Jezus, klinkt er geen bureau taal maar een mystieke taal: 'opdat zij één zijn zoals wij één zijn: Ik in hen en Gij in mij'. Mystieke taal, want het gaat hier om een mysterie. Mystiek, mysterie is afgeleid van het Griekse muein – dat betekent de ogen sluiten. Een mirakel is een spektakel, daar moet je je ogen wagenwijd voor openzetten en rondkijken. Bij een mysterie gaat het om iets dat je pas ziet als je, zoals Jezus doet, je concentreert en je ogen naar de hemel richt – of iets dat pas tot je doordringt als je je ogen sluit, als je op je knieën gaat, niet om iets nieuws te zien, maar om nieuw te leren zien.

Het laatste gebed en de laatste wens. Stefanus bidt 'Heer Jezus, ontvang mijn geest'. Hij voegt er zijn testament aan toe – dat luidt: 'Heer reken hun deze zonden niet aan'. Het laatste gebed, het laatste testament. Het gaat niet om spektakel en uiterlijk vertoon. Het gaat om datgene wat tenslotte in de bidder werkt. Dat is hier onvoorwaardelijke liefde en eenheid. Het gaat om de eenheid waar Jezus om bidt. De eenheid tussen Hem en zijn Vader is de bron van zijn testament; 'dat allen, dat wij een zijn'.

